

свѣзи доблостъ, тържеството размѣсено съ жалостъ, честолюбіето да нагивашъ благородни съперници и съжелвнието да ги глѣдашъ навити! Но вий не разумѣвате тѣзи ми думы.

— Туй ере е превъходно, повтаряше Салустій, защото въ тѣзи минута единъ робъ славенъ за искусството си разрѣзваше печеното ере, а музыката распѣваше пріятни пѣсни.

— Готвачътъ ти да не е Сицилиецъ? попита Панса.

— Да, Сиракузанинъ,

— Да играйми на него на свършване на сѣко ѣстие, рече Клодій.

Таквази игра е безъ сумнѣніе предпочителна отъ римскитѣ, въ които хвърлятъ челоуѣци на звѣроветъ, но азъ перискувамъ моя Сицилиецъ, нито имашъ ты нѣщо драгоцѣнно срѣщо такъвзи рискъ.

— Имамъ моята Филлида, прекрасната ми играчка.

— Азъ не търгувамъ съ хора, отговори гъркътъ, хладнокръвно като си оправяше вѣнеца на главата.

Свирачитѣ и пѣвцитѣ въ предверіето запѣхж по-пріятни мелодіи и даже по-величественни като наченжж отъ Хораціевата ода „*Pers'cos oli*“ назначена споредъ тѣхъ само за пиршество, което колкото и да са види великолѣпно, бѣше твърдѣ просто особено поради малкото средство къмъ роскошество въ онѣзи епоха. Ний присѣдствуваме сега на частна а не на господарска вечеря, въ дома на богатъ частенъ челоуѣкъ, а не на императоръ или на сенаторъ.

— О, добрыйтъ старецъ Хорацій! извика жалостно Салустій. Не казвамъ че той злѣ възпѣваше пирветѣ и момытѣ, но не стига дншнытѣ ни поети.

— Фулвія, на примѣръ, забѣлѣжи Клодій.

Наистина, Фулвія, безсмъртна! повтори *сликата*.

— Че дѣ оставяте Спурина и Гая Муція, които написахъ три епически поемы въ разстояніе на една година! Туй нито Хорацій нито Виргилій можеше да го направи, рече Лепидъ. Древнитѣ тѣзи поеты сбѣркахъ защото подражавахъ на скулпурата намѣсто живописа. За друго нищо тѣ не мысляхъ освѣнъ за безискуственността и за спокойствіето. Но ний, по-подирѣшнытѣ, осѣщамы и огънь и страсть, и дѣятелность, не задряваме нито минута, подражавамы на цвѣтоветѣ на живота, на произведеніята на живописа. Безсмъртныи Фулвіе!

— Наистина! попита Салустій, прочетохте ли новата ода на Спурина, която написа въ честь на нашата Египетска Изида? Тя е превъходна, пълна съ религіозна фантазія.

— Види са че тѣзи Изида е найъ обичното божество на Помпея.